ANUL IV. — Nr. 967. O SINGURA EDIŢIE LUNĬ, 7 OCTOMBRE 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREĬ LUNĬ
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

În Bucureştĭ la casa Administraţieĭ.
Din *Judeţe* şi *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leĭ; în străinĕtate 50
Şease lunĭ „ 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13
Un număr în Străinĕtate 15 banĭ
MANUSCRISELE NU SĔ 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te fereştĭ, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
Din BUCUREŞTĬ şi JUDEŢE se primesc NUMAĬ la ADMINISTRAŢIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leĭ „
„ „ „ II . . . . . . 3.— leĭ „
Inserţiunele şi Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vênzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.
UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANĬ

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

Bucureştĭ, 6 Octombre 1891.

SEPTAMANA

„Ţara piere de tătarĭ şi baba se piaptănă.“ Popoarele sunt într'o nelinişte grozavă, din cauza nesiguranţeĭ zileĭ de mâine şi conducĕtoriĭ lor se plimbă şi se întîlnesc în grupurĭ aşa de ciudate, în cât lumea profană e aruncată mereŭ din nedomirire în nedomirire.

Ruşiĭ mor de foame; Ţarul se plimbă, iar D. de Giers are întrevederĭ cu afiliaţiĭ tripleĭ alianţe, cum e D. di Rudini.

Vizita cancelaruluĭ rus la Monza, unde s'a întîlnit cu primul ministru al Italieĭ, a băgat nişte fiorĭ de ghiaţă nordică în trupul tripleĭ alianţe şi esplicaţiile pe carĭ gazetele cele maĭ bine informate din Europa le daŭ acesteĭ vizite sunt menite a pune pe gândurĭ pe orĭ-cine.

Ziare ca *Times*, *Novoje Vremja* şi *Hamburger Nachrichten* (organul luĭ Bismarck) atribue această vizite nicĭ maĭ mult, nicĭ maĭ puţin de cât uneĭ încercărĭ—reuşite—a Rusieĭ de a zmulge pe Italia de la sînul nemţilor.

Şi nu se poate zice că această interpretare e tendenţioasă, când ziare ca *Neue Freie Presse* o discută cu toată seriozitatea şi caută să se convingă pe sine, că Italia nu se poate deslipi de Austria şi Germania, căcĭ *interesele* (nu simpatiile) o leagă de aceste două state.

Inţelege orĭ cine, cât de mare ar fi zdruncinul ce acest pas al Italieĭ l'ar provoca în Europa. Echilibrul de astă-zĭ s'ar dărîma într'o clipă; toate Statele micĭ, carĭ de nevoie inclinaŭ spre tripla alianţă, s'ar da de partea Franţeĭ, Rusieĭ şi Italieĭ şi rĕsboiul ar isbucni imediat, cu marĭ şanse pentru această nouă şi teribilă grupare de puterĭ.

De o cam dată însă, lucrul nu se va întâmpla, şi ziarele italiane daŭ acesteĭ întâlnirĭ cu totul altă explicaţie. Unele spun că D. de Giers ar fi venit pentru a sonda părerea guvernuluĭ Italieĭ în cazul uneĭ intervenirĭ armate a Rusieĭ în Bulgaria. Altele spun, că ar fi vorba de o convenţie comercială între Rusia şi Italia. Altele, în fine, susţin că ar fi vorba de chestiunea Dardanelelor. D. de Giers ar fi venit să explice primuluĭ ministru al Italieĭ adevĕratul caracter al chestiuneĭ Strîmtorilor.

Variantele acestea sunt care de care maĭ puţin întemeiate pe un raţionament serios şi se explică uşor pentru ce nu se poate cunoaşte adevĕrul, când în Rusia poporul n'are nicĭ un amestec în politică şi când în Italia tăcutul Umberto conduce politica externă fără ştirea poporuluĭ sĕŭ.

In orĭ ce caz, este puţin probabil că şeful diplomaţieĭ ruseştĭ se va deranja pentru o chestiune mică; după cum iarăşĭ este greŭ de crezut, că D. de Giers ar fi capabil de o încercare aşa de semeaţă, ca aceia de a desmembra aşa din senin alianţa întreită, în care înţelegerea e atât de duioasă.

Vremea ne va esplica enigma.

*

Parlamentele europene se deschid unul câte unul şi pin aceasta par'că lumea maĭ respiră.

Fie-care aşteaptă să capete din desbaterile interesante ce vor avea loc de astă dată, siguranţa în privinţa situaţieĭ politice.

Camera ungară şi Reichsrathul austriac lucrează deja de câte-va zile; iar Parlamentul francez s'a deschis în mijlocul uneĭ atenţiunĭ generale foarte incordate.

Se aşteptaŭ la manifestaţiĭ din prima zi; dar cu toate acestea liniştea cea maĭ desăvârşită a domnit şi ultimele succese politice ale actualuluĭ guvern aŭ contribuit la liniştirea spiritelor.

*

Dar în timp ce Parlamentele brevetate fac maĭ multă saŭ maĭ puţină treabă folositoare guvernelor şi claselor stăpânitoare, la Erfurt în Germania s'a deschis sesiunea anuală a unuĭ Parlament noŭ, care pe zi ce trece capătă maĭ multă însemnătate şi ameninţă maĭ rĕŭ actuala stare de lucrurĭ.

E vorba de congresul anual al partiduluĭ social-democrat german, congres care s'a deschis de astă dată sub cele maĭ frumoase auspiciĭ, adică în urma succesuluĭ electoral din Saxonia.

Aci socialiştiĭ aŭ câştigat treĭ locurĭ nouĭ şi puţin le lipseşte ca să aibă majoritatea între reprezentanţiĭ Saxonieĭ.

In ziua acestor alegerĭ, Liebknecht, unul din şefiĭ partiduluĭ social-democrat, a ţinut la Chemnitz un discurs, în care s'a ocupat de politica externă şi de resboiul viitor.

El a declarat, că democraţia socială germană nu poaţe să dorească izbînda ţarismuluĭ într'un resboĭ viitor şi că, pentru a o împiedeca, va ajuta pe tovarăşiĭ de ideĭ din Rusia, ca să imobilizeze cât maĭ multă armată printr'o revoluţie.

Revenind la congres, trebue să spunem că Joĭ a avut loc deschiderea, la care aŭ luat parte 250 de delegaţĭ aĭ partiduluĭ social-democrat din toată Germania.

Zizania, despre care ziarele burgheze spun că ar fi existând în partidul socialist german, nu s'a arătat până acum de cât printr'o propunere inofensivă a deputatuluĭ Auerbach, care, vĕzĕnd că nu va fi susţinut de nimenĭ, şĭ-a retras propunerea.

Congresul din acest an va lua hotărîrĭ importante pentru viitorul cel maĭ apropiat al Germanieĭ şi poate al Europeĭ întregĭ.

*

Carol I s'a dus la Berlin.

In privinţa scopuluĭ acesteĭ călătoriĭ, noĭ nu suntem nedomiriţĭ ca Ruşiĭ asupra călătorieĭ luĭ Giers, saŭ ca alte popoare asupra călătoriilor monarchilor lor.

In România, de la vlădică până la opincă toată lumea ştie de ce e vorba şi, dacă este vre-o nedomirire în ţară, aceea nu poate fi de cât asupra condiţiilor, în carĭ Regele ne înjură la cazul tripleĭ alianţe.

Din parte-ne, am dori ca Suveranul nostru să'şĭ prelungească voiajul la infinit.

*

Astă-zĭ se ţine în sala *Dacia* întrunirea convocată de grupurile democratice în afacerea Cojocaru.

Uniĭ, ceĭ de la *Adevĕrul*, vor cere revizuirea procesuluĭ, legea fiind rĕŭ aplicată; alţiĭ se vor adresa clemenţeĭ regale şi vor protesta în contra nedrepteĭ şi barbareĭ osîndirĭ a nenorocituluĭ soldat.

Uniĭ pesimimiţĭ susţin că guvernul va face totul pentru a nu proceda pe calea dreaptă ce-ĭ indică legea; dar.... să nu vorbim într'un ceas rĕŭ.

Până una alta, Cojocaru a fost transportat şi internat la Ocnă.

NEAGU

„Adevĕrul“ la Iaşĭ

Iaşĭ, 3 Octombre 1891

Domnule Director,

Nu exagerez nimic. Incă n'am avut un consiliŭ comunal aşa de neglijent, aşa de idolent ca acel pe care-l avem astăzĭ.

Sunt anĭ întregĭ de când cestiunea alimentăreĭ oraşuluĭ cu apă se tot trăgănează — şi nicĭ un consiliu n'a avut curagiul s'o transeze, cu toate că proectul D-luĭ inginer Ant. Sc. Savul cum şi rezultatul lucrărilor făcute pentru o prealabilă încercare, nu puteaŭ să maĭ lase îndoială în nicĭ un spirit luminat că această cestiune e, teoreticeşte, rezolvată pentru Iaşĭ.

In cestiunea apeĭ, din puntul de vedere al studiuluĭ eĭ, am fost cu mult maĭ fericiţĭ de cât primăria capitaleĭ. D. Ant. Sc. Savul a studiat în chipul cel maĭ conştiincios terenurile din jurul Iaşilor şi altitudinea diferitelor localităţĭ şi a ajuns la încheerea că nişte simple drenaje făcute pe platoul de la Şapte Oamenĭ şi Aroneanu, sunt de ajuns pentru a se obţinea, cu prisos, cantitatea de apă trebuitoare alimentăreĭ oraşuluĭ. După calculele făcute cu aproximaţie, când lucrările vor fi terminate, captările ce se vor face în acele localităţĭ vor înşesi debitul apeĭ potabile, adică îl vor urca de la 4000 de metri cubĭ, cât este astăzĭ, la 24,000 de metri cubĭ pe zi.

Experienţele făcute aŭ dat o confirmare neîndoelnică temeĭniciei proectuluĭ D-luĭ Savul, la ale căruia luminĭ în această cestiune aŭ recurs cu folos şi alte oraşe din Moldova precum Botoşanĭ, Vasluiŭ, etc. Trebuia numaĭ bună-voinţa consiliuluĭ comunal şi maĭ ales a administraţiuneĭ comunale, pentru ca acest proect să devie o realitate. Numaĭ atâta trebuia, dar se vede că atâta era mult pentru consiliul nostru comunal, care să lăfăeşte într'o indolenţă indescriptibilă. El n'a făcut nimic pentru activarea lucrărilor de captare a apelor, care se găsesc prea puţin înaintate faţă de cum eraŭ acum patru anĭ în urmă. De abia pe unele strade s'aŭ aşezat conducte noĭ în locul celor vechĭ care se stricaseră cu desĕvîrşire. Alt ceva nu ştim să fi făcut, — de cât doar încercare de a se aduce un conduct cu apă prin cimitirul Eternitatea, printre morminte, încercare căruia s'a opus cu toată energia D. Dr. Sculy şi alţĭ consilierĭ comunalĭ.

Starea de curăţenie a stradelor iarăşĭ lasă foarte mult de dorit. Primăria se va muta de la Sf. Dumitru în palatul Rosnovanu din faţa Mitopolieĭ şi toţĭ podariĭ şi măturătoriĭ eĭ sunt în acest moment întrebuinţaţĭ aci ca salahorĭ, în timp ce stradele maĭ ales cele lăturalnice, gem de gunoiŭ şi necurăţeniĭ.

Un singur lucru bun *aŭ proectat* să facă şi actualiĭ edilĭ, dacă nu cum-va se vor rĕsgândi: *o bae comunală*. Ideia e a D-luĭ V. Gheorghian şi a fost emisă pentru întâia oară de ziarul *Drapelul* în toamna anuluĭ trecut, când s'aŭ tratat în acest ziar maĭ multe *cestiunĭ comunale*. Acuma edilitatea vrea să o aplice, admiţĕnd în totul propûnerea *Drapelului* de a se repara feredeul turcesc şi a i se adăuga nouĭ încăperĭ, între care şi o bae populară, cu preţ foarte redus, pentru oameniĭ săracĭ.

D. Ant. Sc. Savul, şeful serviciuluĭ hidraulic al comuneĭ, a fost însărcinat cu studiul acesteĭ cestiunĭ şi D-sa a prezentat un raport amănunţit de model cum ar trebui să se repare şi să se complecteze baia turcească.

D. Savul propune să se repare păreţiĭ deterioraţĭ pe din lăuntru şi pe din afară aĭ băeĭ, a căreia existenţă datează cu mult maĭ înainte de domnia luĭ Vasile Lupu; să se adauge un subsol de băĭ medicamentoase; apoĭ băĭ pneumatice, duşurĭ scoţiane, etc., iar în ogradă să se facă o bae populară, un basin şi o spălătorie mecanică pentru oameniĭ nevoeşĭ.

Reparaţiunile propuse de D. Savul ar întrece cifra de 200,000 leĭ, — dar comuna Iaşĭ ar rĕmânea înzestrată pentru multă vrĕme cu o bae comunală sistematică, complectă, care ar aduce marĭ serviciĭ higieneĭ publice.

Aproba-va însă edilitatea noastră proiectul D-luĭ Savul? vota-va creditul necesar? începe-va lucrările, cel puţin de la primă-vară?...

Ne îndoim, judecând după indolenţa eĭ.

Căcĭ e aşa de indolentă această administraţie comunală aleasă pe socoteala aceleiaşĭ legende moldoveneştĭ, care astă-zĭ s'a evaporat ca şi cum n'ar fi fost. în cât un numĕr de cetăţenĭ alegĕtorĭ, pierzĕnd toate rĕbdările, aŭ luat hotarîrea de a trimete ministeruluĭ un protest în contra-ĭ şi a cere imediata disolvare a consiliuluĭ comunal.

Nu ştiŭ încă de cine e luată iniţiativa. Se poate ca ea să purceadă de la conservatorĭ şi eŭ înclin a crede că aşa e. Orĭ-cum, acuzaţiunile ce se aduc administraţiuneĭ comunale sunt bine întemeiate.

Protestul, după cât mi se spune, e iscălit până acum de vre-o 300 de cetăţenĭ.

Ceĭ mulţĭ înainte!

Iassiensis.

PORTUL GALAŢI

Din timpurile cele maĭ depărtate, Istoria ne spune că adesea preocupaţiunea principală a Domnilor Românĭ şi a guvernelor patriote pe timpurile de linişte carĭ eraŭ foarte scurte pe atuncĭ, nu era de cât înlesnirea comerciuluĭ şi îmbunătăţirea portuluĭ Galaţĭ, primul port al ţĕreĭ. Această îngrijire era şi naturală, căcĭ, cu cât aceste mĕsurĭ eraŭ maĭ reale cu atât comerciul, acest isvor de viaţă, lua o desvoltare maĭ mare, dar nicĭ timpurile şi mijloacele de atuncĭ, nicĭ stabilitatea şi gradul nostru de cultură nu permiteaŭ a se face pentru Galaţĭ aceea ce ar fi trebuit şi s'ar fi cuvenit.

Veacurĭ întregĭ primul port al ţĕreĭ n'a fost destinat de cât numaĭ să producă şi să alimenteze bugetul statuluĭ cu sute de milioane, fără ca în schimb să i se dea ceva din ceea ce merita şi din al sĕŭ, ca să spunem adevĕrul, însă i s'a dat în cele din urmă lovitura de graţie prin desfiinţarea porto-franculuĭ în anul 1882 în schimbul tuneluluĭ şi docurilor de care nu avea trebuinţă saŭ nu era prima trebuinţă, căcĭ hambarele de astă-zĭ puteaŭ foarte bine a înlocui încă pentru mulţĭ anĭ trebuinţa docurilor.

In timpurile noastre în care mijloacele şi nesiguranţa nu maĭ pot fi o scuză, acum când Statul român este constituit cu drepturĭ recunoscute şi stabilite prin legile cele maĭ democratice, nu ne-a fost dat să vedem alt-ceva de cât că toate guvernele care aŭ venit la cârma Statuluĭ, toţĭ oameniĭ politicĭ care aŭ dispus de soarta şi punga ţĕreĭ după plac, n'aŭ făcut absolut nimic pentru îmbunătăţirea soarteĭ Galaţuluĭ (exceptând tunelul şi docurile hărăzite de guvernul colectivist fără nicĭ o trebuinţă, în contra voinţeĭ Gălăţenilor ba chiar în prejudiţiul bugetul Statuluĭ).

Dacă zidul Chineĭ ne-ar desparte de restul lumeĭ civilizate, ruşinea ruineĭ şi deplorabileĭ stărĭ în care se află oraşul şi portul Galaţĭ ar cădea numaĭ asupra noastră Gălăţenilor, dar din nenorocire, astă-zĭ când asemenea hotare nu maĭ pot împedeca vederea şi pătrunderea civilizaţieĭ, când contactul zilnic şi comerciul ne pune în fie-care zi de faţă cu streiniĭ. cu comerciul ţĕrilor civilizate, această ruşine se resfrînge asupra întregeĭ ţĕrĭ, căcĭ după starea portuluĭ Galaţĭ, se judecă şi se apreciază întreaga ţară, naţiunea şi Statul român.

Această stare de nepăsare trebue să aibă un sfârşit.

Un început s'a şi făcut deja cu acordarea sumeĭ de un milion din fondul de 1/2 la % al portuluĭ pentru pavarea de o cam dată a câtor-va strade principale.

Dar ce este aceasta, pe lângă ce ar trebui să se facă? De aceea trebue să arătăm toate nevoile şi trebuinţele simţite, să cerem guvernuluĭ realizarea lor şi să fim convinşĭ că cererea fiind dreaptă şi foarte mult simţită, ea se va lua în consideraţie, căcĭ a trecut, cred, timpul Domnieĭ absolute a bunuluĭ plac, când trebuinţele şi dreptele cererĭ ale contribuabililor eraŭ nesocotite şi înlocuite cu chiverniselele în folosul unor favoriţĭ.

Starea oraşuluĭ şi portuluĭ Galaţĭ de astă-zĭ se poate asemăna un uĭ oraş turcesc oare-cum spoit saŭ lustruit icĭ colea, maĭ cu seamă partea portuluĭ; ce privelişte şi impresie pot să facă malurile sale ruinate şi lugubre, gropile şi baltagurile din vale care pe lîngă că fac impracticabilă comunicaţia, dar sunt şi un focar de infecţiune şi epidemie?

Exceptându-se unele clădirĭ particulare, Statul n'a făcut aproape nimic pentru portul Galaţĭ şi comuna foarte puţin pentru oraş.

Silinţele administraţieĭ comunale de 2—3 anĭ încoace orĭ-cât ar fi de energice, nu pot înlocui timpul pierdut şi face faţă de o dată numeroaselor lucrărĭ indispensabile edilităţeĭ publice şi cheltuelilor extraordinare de îmbunătăţirea portuluĭ (în partea oraşuluĭ din vale) de alt-fel nicĭ nu intră aceste lucrărĭ în sarcina comuneĭ şi nicĭ i se poate pretinde faţă cu mijloacele bugetare restrînse, de care dispune.

Este dar o datorie imperioasă ca Statul să intervie cu mijloacele sale, precum a făcut şi face pentru ambele capitale, Bucureştĭ şi Iaşĭ, şi a întreprinde pe o scară mare şi în mod sistematic cel puţin lucrările ce voiŭ expune maĭ jos, lucrărĭ indispensabile şi urgente, pentru ca primul port al ţăreĭ se poată corespunde cerinţelor de astăzĭ şi a se face util comerciuluĭ ce aduce avuţia ţăreĭ şi foloase însemnate bugetuluĭ Statuluĭ. Mĕ voiŭ încerca a le enumera cât se va putea maĭ pe scurt, lăsând sarcina oamenilor competinţĭ şi tehnicĭ a le analiza şi complecta.

Inainte de toate, cheiul de astă-zĭ nu este de cât un crâmpeiŭ ce lasă foarte mult de dorit, care începe de la un punct din mijlocul portuluĭ şi merge până la o distanţă mică la vale în josul Dunăreĭ, iar restul portuluĭ, (atât în josul cheiuluĭ, cât maĭ cu seamă în susul apeĭ de la debarcaderul vaporuluĭ de Brăila pînă în direcţia extremităţeĭ oraşuluĭ saŭ cazarmeĭ militare), e o sĕlbătăcie, o stare primitivă ca şi acum o sută de anĭ, cu malurile ruinate şi dărîmate, după timpurĭ de scursoarea ploilor, drumurĭ impracticabile şi expuse la orĭ-ce inundaţie în fine o adevĕrată jale care 'ţĭ inspiră şi milă şi indignare. — Atât gălăţeniĭ care zilnic sunt nevoiţĭ a frequenta această parte a portuluĭ pentru afacerĭ cât şi voiajoriĭ carĭ vin saŭ trec cu vaporul spre Brăila, nu pot de cât să fie îngroziţĭ de mizeria în care zace această jumătate importantă a oraşuluĭ. Şi s'ar putea crede că nu este Galaţiĭ ci un sat tătărăsc.

Se impune dar de sineşĭ:

1. Ca pe de o parte această distanţă să fie prevĕzută cu un cheiŭ sistematic făcut în linie dreaptă cu cheiul de astăzĭ lucrare prin care s'ar depărta cu câţĭ-va metri apa ce s'a întins cu timpul sub malul oraşuluĭ dărâmîndu-l în unele locurĭ, iar pe de alta terenul câştigat ce astăzĭ este acoperit de apă, să se transforme într'o întinsă piaţă de operaţiunĭ comerciale, de încărcare şi descărcare pentru cereale, cărbunĭ, lemne, cherestele etc., precum şi într'un bulevard de preumblare care să se întindă până la Ţiglina, casarma Flotileĭ şi chiar la gura Siretuluĭ.

2. Să se taie sistematic şi să se alinieze malurile dărăpănate din direcţiunea aceasta care nu numaĭ că aŭ aspectul cel maĭ oribil, dar ameninţă să cadă în capul trecătorilor şi ceea ce este maĭ grav este că în câte-va locurĭ este aprape a se prăbuşi şi arunca pe nenorociţiĭ locuitorĭ de sus cu case cu tot în Dunăre, maĭ cu seamă în direcţia rîpeĭ unde malurile s'aŭ mâncat şi aŭ subminat chiar stradele oraşuluĭ.

3. Să se alinieze şi întărească în acelaşĭ mod malurile din partea de jos a oraşuluĭ pe ambele laturĭ ale linieĭ ferate care nu numaĭ că sunt dărăpănate în cât îţĭ inspiră desgustul cel maĭ mare dar chiar ameninţă în tot momentul a se surpa şi periclita viaţa călătorilor ca şi a locuitorilor din acea parte.

4) Să se maĭ facă un adaos de cheiŭ saŭ dig în partea de jos a portuluĭ de

la extremitatea celuĭ existent până la cherestegiŭ şi docurĭ care să asigure viaţa şi averea locuitorilor din acea parte de orĭ-ce inundaţiĭ.

5) Să se înalţe terenul şi să'şĭ astupe toate şanţurile, văile, gropile şi baltagurile din toată întinderea terenuluĭ din vale, de la port până la docurĭ şi de la gara de mărfurĭ până sub malul oraşuluĭ care se mărgineşte cu strada Cuza-Vodă şi Mihaiŭ Bravul, de oare-ce aparţine portuluĭ; înlăturându-se ast-fel mizeria mocirlelor şi infecţiunelor de astă-zĭ care nu e de cât o stare sĕlbatică şi un focar de infecţiune.

6) Să se paveze toate pieţele şi stradele portuluĭ şi cele dintre hambare cu piatră cubică precum este pavat portul Brăileĭ spre a se face practicabile comerţuluĭ şi circulaţieĭ, căcĭ spectacolul cel maĭ dureros se desfăşură ochilor privitorĭ maĭ în tot timpul anuluĭ când nenorociţiĭ de sătenĭ ce 'şĭ aduc productele în port şi căruţaşiĭ ce fac transporturile între magasiĭ, cad în gropĭ şi 'şĭ restoarnă în noroiŭ carele, iar boiĭ şi caiĭ nu maĭ sunt în stare a le scoate cu toate stimulentele căzăceştĭ ce li se aplică pe spinare, scene ce ne amintesc timpurile triste şi posomorîte de potvezĭ ale invaziilor streine.

7) Să se paveze cu pitară cubică din fondul de $^1/_2$ la $^0/_0$ toate stradele din interiorul oraşuluĭ care duc la port şi vadurile care scoboară să se niveleze şi adapteze în condiţiunĭ bune de-a putea fi practicabile pentru urcat şi scoborît pietonilor ca şi trăsurile.

8) Să se facă un local de vamă în condiţiunĭ bune higienice şi propriĭ acestuĭ important serviciu în legăturĭ cu fire telefonice cu sucursale şi agenţiĭ distribuitĭ pe linia Dunăreĭ; desfiinţându-se hangarele saŭ şoproanele de scândurĭ făcute pe cheiŭ provisoriŭ şi în pripă la desfiinţarea porto-franculuĭ care pe lângă că nu corespund pe deplin trebuinţeĭ pentru carĭ s'a făcut dar aŭ şi un aspect foarte urît astupând vederea şi pieţele portuluĭ şi să se înlocuiască cu nişte magaziĭ ce s'ar putea cumpăra de la proprietariĭ ce voesc a le vinde, saŭ a se clădi nişte magasiĭ sistematice şi confortabile în altă parte.

In fine maĭ este de primă necesitate să se construiască un palat administrativ pentru toate autorităţile, în condiţiunile cerute pentru un oraş ca Galaţiĭ şi în definitiv un teatru de care este lipsit astăzĭ oraşul în locul hambaruluĭ de astăzĭ al reposatuluĭ Sacoman care s'ar putea expropria saŭ cumpăra deschizêndu-se pe acel loc o piaţă frumoasă până în strada Mihaiŭ Bravul.

Aceste lucrărĭ carĭ se ridică la câte-va milioane se pot face saŭ în regie saŭ în întreprindere, intervenind statul cu sumele necesare fie chiar cu mod de împrumut pe termen de 10—15 anĭ asupra fonduluĭ de jumĕtate la sută al portuluĭ Galaţĭ. Acest fond să fie exclusiv afectat pentru aceste lucrărĭ şi să aibă destinaţiunea a garanta plata cheltuelelor efectuate în termenul arătat.

Lucrările enumerate nu numaĭ că sunt recunoscute ca fiind indispensabile, dar încă lipsa lor e atât de simţită în cât efectuarea lor ar fi o legitimă satisfacere şi dreptate dată portuluĭ Galaţĭ mult încercat şi năpuştit în decursul unuĭ pătrar de secol.

Bismarck şi Wilhelm II

Berlin 13 Octombre

Relaţiile dintre Impĕratul Wilhelm şi Prinţul de Bismarck aŭ devenit maĭ cordiale şi se poate ca acesta din urmă să se ducă la Berlin în timpul sesiuneĭ Reichstaguluĭ.

Impĕratul a făcut avansurĭ Prinţuluĭ.

POMPON

ERTAREA

Vicontele Agenor de Gueuldebuys avea un fior în spate când intrase în camera nupţială unde'l aştepta Diana, nevestica luĭ adorată, care de acum de după amiazĭ îĭ aparţinea cu religiozitate şi legal — adică în faţa luĭ Dumnezeŭ şi a oamenilor. Când zic că'ĭ aparţinea, mĕ pun bine înţeles din punctul de vedere al obiceiurilor primite; adevĕrul însă este că nu se făcuse încă nimic. Dar nimic! Un preot venerabil de la Sfînta Clotilda murmurase el în latineşte: *Consumatum est*, însă nu se făcuse nimic. Nu-ĭ vorba, că o să se facă lucrul ĕsta foarte curînd, zĕŭ, să mĕ credeţĭ, şi vĕ daŭ cuvîntul meŭ de cinste.

In două rîndurĭ, vicontele crăpase uşa cabinetuluĭ de toaletă şi băgase capul şi în două rîndurĭ, ca şi Acteon, prinsese pe Diana ocupată foarte mult cu o toaletă intimă. E adevĕrat că Agenor nu se schimbase în cerb, însă maĭ mult foloseşte cine ştie să aştepte.

Diana îĭ zisese cu un ton de imputare dulce:

— Agenor, întâia oară era curiozitate... dar a doua oară era lăcomie din partea ta.

Pe urmă zisese iar:

— Iţĭ poruncesc să staĭ în camera D-tale până când voiŭ tuşi.

Şi nu trecu mult şi s'auzi un *chi! chi!* discret, dar armonios ca un cântec de pasĕre. Agenor încheie îndată peste piept o dalmatică cu şnururĭ, care'l făcea să semene cu un magnat ungur, intră în cuibul parfumat, atras de aceea ce s'a obişnuit să se cheme o putere căreia nu i se poate împotrivi.

Orĭ-ce om are în inima luĭ un porc care dormitează.

A! ce adevĕrat este, Doamne! Când e vorba la adică, Agenor avea în inimă cel puţin doĭ porcĭ, atât numaĭ că niciunul nu dormita!

Desbrăcă îndată halatul luĭ de bolnav bogat şi când vru să se vîre în pat zări pe Diana îngenunchiată lîngă pat cu mâinile rezimate pe plapămă, frumosul eĭ corp trandafiriŭ vĕzêndu-se pe subt cămaşa de batistă străvezie garnisită cu valensiene. Cămaşa lunecase pe un umĕr în jos aşa că i se vedea o parte din spate gol, ba chiar şi mijlocul.... Vicontele remăsese hipnotizat de „perspectiva aceasta necunoscută," cum se zice în *Miss Helyet*. Puneţi-vĕ d-v. în locul luĭ — ba, me rog, maĭ bine să nu vĕ puneţĭ findcă n'aş maĭ putea povesti — când auzi pe Diana că'i zice:

— Vin de îngenunche lîngă mine, dragul meŭ, şi să cerem iertare luĭ Dumnezeŭ pentru păcatul care o să'l facem.

Agenor se cam miră. Negreşit că soacra — o femee sfîntă, Domnule, dacă-ĭ vorba! — sfătuise aşa pe fie-sa. Dar ca să se pue bărbatul numaĭ aşa în genunchĭ, nu numaĭ ca lipsea prestigiul, dar putea chiar să provoace şi un guturaĭ zdravăn.

Ş'apoĭ, dacă o nevestică este încântătoare în cămaşe lungă, când stă în genunchĭ şi se roagă, nu'ĭ tot aşa şi cu bărbatul.

Dar să lăsăm vorba asta.

Agenor îngenunche lîngă nevastă-sa.

Incercă să maĭ mormăiască:

— Dumnezeule, îţĭ cer iertare — ieertare — fiindcă pe urmă am să fiŭ în braţele adorabileĭ blondine de al căruĭ şold staŭ acum lipit. Tu mĭ-aĭ dat, Doamne, pe frumoasa mea Diana, pentru ca s'o fac fericită, nu'ĭ aşa? Ah! ce şold! ce şold! In sfîrşit, sigur că am să păcătuiesc şi atuncĭ îţĭ mulţumesc, Doamne, şi iartă-mĕ şi iaartă-mĕ şi îţĭ mulţumes... Hapsi! iac'aşa, am căpătat guturaĭ.

Un ceas după aceia — eŭ însă n'am numĕrat minutele, poate să fi fost chiar numaĭ o jumĕtate de ceas, ba poate numaĭ zece minute, ştiţĭ d-v. când e bunăvoinţă.. se consumase păcatul, cum se cade, şi Diana adormi cu capul pe umĕrul luĭ Agenor, care zîmbea prosteşte, ca un domn mulţumit de sine.

Şi în fie-care seară, treĭ anĭ pe rînd, vicontesa zise bărbatuluĭ sĕŭ înainte de a se vîrî subt plapumă:

— Agenor, dragul meŭ, pune-te lîngă mine colea în genunchĭ şi să cerem luĭ Dumnezeŭ iertare pentru că o să păcătuim.

Şi Agenor îngenunchia. Vezĭ bine că nu strică să amesteci amorul cu puţin misticism religios; asta deosibeşte pe om de dobitoc şi se poate face chiar în orĭ-ce timp; dar ca să te rogĭ luĭ Dumnezeŭ de treĭ sute şaĭ-zecĭ şi cincĭ de orĭ într'un an ca să te ierte, asta prea e prea. Cu atât maĭ mult că, îndată ce dobîndea iertarea — ştiţĭ d-v. că Dumnezeŭ nu este rĕŭ! — Diana, maĭ'nainte d'a adormi, ţinea foarte mult ca să păcătuiască, ştiţĭ, tocmaĭ ca soldatul care ar avea în buzunar biletul de voe pentru toată noaptea şi care n'ar voi să se întoarcă sfînt la cazarmă la apelul de la 9 ore!

Şi atuncĭ, în serile când Agenor era cam obosit — se judeca singur. Mĕ rog, adică, are cine-va dreptul să ceară maĭ dinainte iertarea uneĭ greşelĭ pe care este foarte hotărît ca s'o facă nu numaĭ în ziua aceia, dar şi a doua zi, şi a treia zi, câte zile îţĭ va da Dumnezeŭ, în vecĭnicia veacurilor. Amin! Ast-fel de lucru negreşit că trebuia să aţîţe scrupulurile unuĭ 'gentilom leal. Incaĭ dacă ar fi simţit el în inima luĭ măcar un pic de pocăinţă! Puţină obosealā fizică, puţin saţiŭ de acela care, cum spune evanghelia scrisă de Meilhac, — este începutul virtuţiĭ, şi atâta tot.

Unde puĭ iar că, în treĭ anĭ, vicontesa îĭ dăduse o fată, pe urmă un băiat şi pe urmă iar o fată! Nu avea dar de ce să nu se roage ast-fel şi două zecĭ de anĭ pe rênd d'acĭ încolo, cu intermitenţe, nu 'ĭ vorba,—şi să ceară iertare luĭ Dumnezeŭ care bine-cuvintează familiile. Hapsi! Să 'ţĭ fie de bine! Foarte 'ţĭ mulţumesc! Şi hop! încă un Francez mititel de înscris în foaia de recensemânt.

După o bucată, vicontele se gândi că ar fi maĭ cuviincios—de vreme ce ceruse iertare pentru păcat—ca să nu 'l facă, saŭ maĭ bine să 'l facă fără să 'l facă... făcêndu'l.

Nu ştiŭ dacă m'aţĭ priceput bine. In sfîrşit, îmĭ închipuĭ, la sfîrşitul unuĭ ospăţ mare, saŭ chiar la început, că un prieten îţĭ toarnă un pahar de vin gustos, tocmaĭ când ţie nu 'ţĭ e sete. Ca să 'l beĭ, n'o să 'ţĭ placă; ca să 'l laşĭ nu'ĭ politicos. Atuncĭ, ce facĭ? Profiţi de clipa când cel care ţĭ-a turnat nu te bagă de seamă, verşĭ vinul cel bun în paharul cu apă şi pe urmă plescăieştĭ din limbă şi cu un oftat de mulţumire natural, zicĭ, puind paharul gol pe masă:

— Ah! ce bun vin, Dumnezeule! ce bun vin!

Eĭ bine, Agenor al nostru, întrebuinţa şiretenia asta. Foarte de multe orĭ profita de nebăgarea de seamă saŭ de neexperienţa viconteseĭ şi nu 'şĭ bea vinul cel fin.. cea ce nu 'l înpiedica pe urmă ca să zică.

— Ah! ce bun a fost: Dumnezeule! ce bun a fost.

Se întâmplă însă că într'o seară Diana fu cu băgare de seamă. Sufletul eĭ care se 'nălţa spre paradisurile artificiale, se coborî de odată în realitate şi pricepu repede şiretenia!

Şi pe când vicontele zicea cu oftatul autoruluĭ care 'şĭ cunoaşte foarte bine meseria luĭ de iluzionist:

— Ah! Diana mea dragă, ce bun a fost, Dumnezeule ce bun a fost!...

Diana 'ĭ tăie vorba rĕstită:

— Domnule, eştĭ un înşelător!

— Eŭ, Doamnă, pentru ce mĕ rog?

— Fiind-că minţĭ aceluia care cunoaşte gândurile noastre cele maĭ tainice, fiind-că înşelĭ pe acela care vede tot, care ştie tot, fiind-că cerĭ ca un ipocrit iertare pentru un păcat pe care nu 'l facĭ. Aide, Domnule, asta nu se ţine în seamă! Incepe d'acapu!

Spartali.

Bursele farmaciştilor militarĭ

In urma stăruinţelor neobosituluĭ şi eminentuluĭ Dr. Corvin, directorul serviciuluĭ sanitar din Ministerul de rĕsboiŭ, *Monitorul oasteĭ* Nr. 41 din 21 Sept. curent, publică concurs pentru trimiterea în strĕinătate, pentru 3 anĭ, a doĭ farmaciştĭ militarĭ spre a se perfecţiona şi specializa în *ştiinţele fizico-himice*. Nu putem de cât să felicităm pe D. Dr. Corvin, pentru această laudabilă mĕsură, care tinde de a mări nivelul cultural al farmaciştilor militarĭ pentru carĭ ţinteşte o serioasă şi părintească reorganizare.

Scopul nostru însă nu este pentru a aduce laude D-luĭ Dr. Corvin, ci pentru a atrage bine-voitoarea sa atenţiune asupra defectuosuluĭ şi neraţionaluluĭ *program-regulament*, după care urmează a se ţine acest concurs şi pe care îl găsesc publicat în *Monitorul oasteĭ* Nr. 28 din 1875.

Deja vechimea de 16 anĭ a acestuĭ program îĭ dă dreptul să fie defectuos şi decĭ ar fi fost imperios ca, înainte de a se publica concursul în cestiune, să se modifice programul.

Intr'adevĕr, în acest program citim:

Art. 2. *Farmaciştiĭ ce vor lua parte la acest consurs va prezenta următoarele objecte:*

a) *Un herbariu compus cel puţin din 100 speciĭ de plante. Acestea să fie culese din ţară şi fie-care mostră bine preparată, să conţină toate organele principale, să indice numele botanic şi cel vulgar, locul unde şi timpul când a fost culeasă.*

b) *Un memoriŭ imprimat asupra unuĭ subiect pentru care se prezintă. Douĕ-zecĭ exemplare se va trimite odată cu herbariul, care, după terminarea concursuluĭ. vor rĕmânea în posesiunea bibliotecеĭ serviciuluĭ sanitar.*

Art. 4. *Concursul consistă din 3 probe:*

O probă în scris.

O probă orală

O probă practică analitică.

Proba în scris va fi din materia medicală.

Proba orală din himia organică.

Proba practică dintr'o analiză asupra uneĭ amestecăturĭ de maĭ multe substanţe himice.

Mĕ întorc acum şi zic: Pentru ce acest herbariu de 100 plante, când candidaţiĭ urmează a merge să se perfecţioneze în *ştiinţele fizico-himice?* Ce are de a face herbariul cu fizico-himia? Inţeleg această obligaţiune când aspiranţiĭ ar urma să se perfecţioneze în ştiinţele naturale.

Şi apoĭ mĕ maĭ întreb: dacă concursul se publică la 21 Septemb. spre a se ţine peste 3 lunĭ la 2 Ianuarie, când să facă candidaţiĭ această colecţiune? In luna Octombre, Noembre şi Decembre, când pe câmp nu maĭ e nimic?

A doua parte neraţională a acestuĭ program e şi aceea că se pretinde aspiranţilor un *memoriŭ imprimat* asupra unuĭ materiĭ din himie, ca şi când aspiranţiĭ ar da o teză de *Doctorat* orĭ *Licenţă*. Această obligaţiune nu se poate îndeplini, pentru că orĭ-ce materiĭ vor căuta candidaţiĭ să'şĭ aleagă, va trebui să fie bazată şi susţinută prin experienţe şi observaţiunĭ personale, lucru ce cred că nu se poate face în treĭ lunĭ de zile.

Pe de altă parte, pentru ce memoriul să fie imprimat? Pentru ce să se impue o cheltuială de câte-va sute de leĭ la nişte tinerĭ, carĭ de sigur că nu sunt bogaţĭ, de oare-ce umblă după bursă de la Stat?

Pe lângă acestea, vĕd că în acest program nu se pomeneşte de loc de *cunoştinţa vre-uneĭ limbĭ strĕine* şi eŭ cred că de oare-ce candidaţiĭ vor urma a merge în Belgia saŭ în Elveţia, va fi de absolută trebuinţă cunoaşterea limbeĭ franceze.

Decĭ, eŭ cred că ar fi maĭ raţional ca în locul *herbariuluĭ* să se pretindă *cunoştinţa limbeĭ franceze; memoriul imprimat* să se suprime cu desăvârşire; iar în locul *materieĭ medicale* de la proba scrisă să se pretindă *himia anorganică*.

Cunoscênd în d'ajuns inteligenţa şi bună-voinţa D-luĭ Dr. Corvin, cred că D-sa va lua în consideraţie cele scrise de noĭ în aceasă privinţă; şi *amânând concursul* va stărui să se numească o comisiune, care să modifice regulamentul în sensul celor expuse maĭ sus.

Căcĭ, stabilindu-se regulamentul concursuluĭ într'un mod raţional şi în concordanţă cu scopul ce se urmăreşte prin aceste burse, de sigur că aceasta va încuraja pe candidaţĭ de a se prezenta pentru aceste studiĭ cu maĭ multă sîrguinţă şi devotament.

Pe lângă acestea ar fi de dorit de a se regulamenta şi *modul cum să se efectueze concursul*, pentru a nu se lăsa nicĭ o umbră de părtinire saŭ favoritism, *cum de ordinar se cam observă în ast fel de ocaziĭ.* **R.**

EPIGRAME

Luĭ Ferdel.

Intre fiica bieteĭ Eve
Şi'ntre tronul nemuncit,
A ales Hamletul nostru
Până când s'a uluit...

Carmen-Sylveĭ

Poetaşiĭ uniĭ pe-alţiĭ
Se urăsc, se ocolesc;
Poietaşele, din contra:
Se iubesc şi se unesc...

Naie Catzavencu.

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL"

MARTIAL-MOULIN

ZORA

NUVELĂ ALGERIANĂ

Zora era fata luĭ Sidi-Abd-el-Kader, juad (nobil) şef de trib saŭ cel puţin şef de duar, personaj bogat şi puternic între Arabĭ; Ahmed era fiul luĭ Mohamed, biet păzitor de capre mort în slujba luĭ Sidi-Abd-el-Kader.

Eraŭ doĭ copiĭ tinerĭ; flăcăiaşul avea abia doĭ anĭ maĭ mult de cât fetiţa. In nevinovăţia lor, prea puţin le păsa de diferenţa condiţiunilor carĭ despart pe oamenĭ. Zora zicea luĭ Ahmed: „frate", Ahmed zicea Zoreĭ: „surioara mea", şi se iubeaŭ ca atare.

Din zorĭ de zi şi până noaptea putea să'ĭ vază orĭ-cine tot împreună pe munte, păzind caprele luĭ Sidi-Abd-el-Kader; nimenĭ nu se tulbura de dânşiĭ. Pe când frigea soarele eĭ şedeaŭ în umbra unuĭ roşcov mare; adormeaŭ unu lângă altul şi dormeaŭ şi caprele. Când se deşteptaŭ se jucaŭ cu oscioare saŭ cu pietre, saŭ vorbeaŭ una şi alta. Ahmed ştia să lucreze paneraşe de alfa, se ducea să culeagă pentru mititica luĭ stăpînă roşcovele cele maĭ coapte; se suia pe vîrful stîncilor unde creştea viţa de Barbaria şi seara, când Zora era obosită, o lua în spinare şi o aducea acasă.

Eraŭ prea fericiţĭ p'atuncĭ, bieţiĭ copiĭ, însă, vaĭ! vremea asta trecu iute. Zora împlini doĭ-spre-zece anĭ; la vîrsta asta fetele ajung nubile, la Arabĭ, şi sunt ascunse de ochiĭ bărbaţilor; sunt ţinute închise în cort, de unde nu ies decât cât se poate de rar, ascunse sub un sovon des şi însoţite de câte o arăpoaică bĕtrână roabă.

Ahmed nu maĭ putu dar să trăiască lângă sora sa. El avea atuncĭ paĭ-spre-zece anĭ; era mărunt dar voinic şi bine făcut; avea figură frumoasă, inteligentă, ochĭ strălucitorĭ şi dulcĭ.

Facultăţile fizice şi morale se desvoltă de timpuriŭ în ţara soareluĭ; Ahmed avea sufletul unuĭ bărbat, băgă iute de seamă că iubea pe Zora maĭ mult de cât iubeşte cine-va p'o soră: o iubea cu drag cu nebunie; cu cât se gândea maĭ mult la dînsa cu atât o iubea maĭ mult şi se gândea mereŭ la Zora.

Dar pentru ce s'o iubească? Avea vre-o speranţă dacă o iubea? De unde să ia el banĭ să plătească zestrea Zoreĭ ca s'o ia de nevastă, el care nu avea nimic? Ş'apoĭ, d'ar fi găsit el baniĭ trebuincioşĭ, cum să admită că un juad o să'şĭ mărite fata cu feciorul păzitoruluĭ luĭ de capre?

Cum blestema Ahmed soarta care'l făcuse să se nască sărac şi de rînd, el care iubea pe Zora, fata frumoasă şi nobilă!

— Nu! Zora n'o să fie a mea! zicea Ahmed în sine după ce se gândea şi se resgândea.

Dar dacă n'o iaŭ eŭ, o să 'mi-o ia altul, altul o să plătească zestrea, o să ducă pe Zora mea în cortul luĭ şi o s'o facă nevasta luĭ!

Atuncĭ nenorocitul simţea că i se rupe inima; îĭ colcotea sângele în vine şi i se suia în creier şi'ĭ da gândurĭ ciudate, groaznice; se gândea să se sinucidă, să omoare; avea ameţelĭ, înebunea.

* * *

Zora, închisă, nu uita pe fratele sĕŭ; dragostea surioareĭ făcuse loc iubireĭ amanteĭ; în inima eĭ se ruga luĭ Alah să'ĭ sdrobească piedicile carĭ o despărţeaŭ de Ahmed şi se jura să nu fie a altuĭ om de cât a luĭ.

Arabul care prinde pe un bărbat vorbind între patru ochĭ cu fata sa îĭ omoară; însă, ca să se vază, Ahmed şi Zora înfruntară primejdia.

Vedeţĭ linia aceea neagră care coboară din vîrful munteluĭ până la baza luĭ? este o prăpastie în care se scurg apele ploiĭ, remân acolo şi întreţin vegetaţia şi umezeala. In fundul prăpăstieĭ acesteia, maĭ dincoace de locul unde se pierde în câmpie, este un izvor de unde Zora putea veni singură să ia apă când slujnica eĭ se'ntâmpla să lipsească.

Din vîrful munteluĭ, unde păzea acum singur turma, Ahmed pândea mereŭ cortul feteĭ, şi când o vedea că iese, cu ulciorul în mână, saŭ cu *guerba* pe umĕr, se ducea în prăpastie, se strecura ca un şacal saŭ ca un şarpe printre trestie, printre dafinĭ, printre cactus şi aloes cu frunzişul ţepos; se isbea de stîncĭ, se sgîria; tulbura o lume întreagă de insecte şi de reptile primejdioase. In sfîrşit ajungea ca vaĭ de el, plin de sânge, la izvor.

Zora venea la el: câte-va minute putea să admire obrazul eĭ graţios, s'audă dulcele sunet al glasuluĭ feteĭ; poate că'ĭ spunea şi ce suferea el când n'o vede.

Tineriĭ se vĕzură de maĭ multe orĭ ast-fel, ceea ce făcu să le crească şi maĭ mult iubirea lor nenorocită...

* * *

Intr'o zi—Zora avea atuncĭ treĭ-spre-zece anĭ — un cavaler cu burnusul stacojiŭ fu găzduit în cortul luĭ Sidi-Abd-el-Kader şi vorbi multă vreme cu dînsul; şi a doa zi Sidi-Abd-el-Kader zise fie-si: „Te mărit, Zoro, cu Ben-Kaddur, un sub-oficer de spahiĭ, un juad de cort mare, cavaler perfect prietin al meŭ, care va onora familia mea. Bucură te în sufletul tĕŭ şi pregăteşte-te să primeştĭ pe domnul şi stăpânul tĕŭ!"

Biata copilă trebuia să se aştepte în fie-care zi la ast-fel de declaraţie; rămase groaznic de uimită şi câte-va minute nu putu deschide gura. Insă iubirea care'ĭ umplea sufletul îĭ dete puterĭ, şi, uitând orĭ-ce prudenţă zise:

„Tată, aş voi să nu mĕ mărit cu domnul Kaddur; el este juad şi cavaler perfect, fiind-că 'mĭ spuĭ tu; însă mi-ar plăcea maĭ bine să iaŭ pe micul Ahmed, păzitorul caprelor tale; el e sărac, însă este bun şi blând, nu va lua nicĭ-odată altă nevastă decât pe mine şi mĕ va iubi tot-dauna mult, mi-a spus. El nu poate să'ţĭ plătească zestrea mea, însă va rămâne tot în slujba ta şi va fi sluga ta cea maĭ credincioasă; te vom iubi amândoĭ mult şi voiŭ fi fericită cu dînsul, fiindcă'l iubesc. Te rog, bunul meŭ tată, mărită-mĕ cu Ahmed "

Şi Zora se tîrî la picioarele tatăluĭ sĕŭ şi'ĭ săruta poalele burnusuluĭ.

Arabul nu voi s'asculte vorbele Zoreĭ şi puse pe slugĭ să tragă o bătae bună luĭ Ahmed.

A doua zi dupe scena asta, fata isbuti să scape şi să se ducă la isvor. Ahmed, umilit, abia tîrîndu'şĭ corpul pisălogit de slugile stăpînuluĭ sĕŭ, află groaznicul adevĕr din gura Zoreĭ.

Ce'şĭ spuseră iubiţiĭ aceştia disperaţĭ în ultima lor întâlnire? Ce hotărîrĭ inspirate de ură şi de dorinţa răzbunăriĭ luară împreună? N'aŭ spus nicĭ odată nimănuĭ. Se ştie numaĭ că s'aŭ vĕzut. fiindcă a spus maĭ tîrziŭ un arab care'ĭ vĕzuse de departe.

* * *

Aŭ trecut opt zile: e serbare mare în duarul luĭ Sidi-Abd-el-Kader; se cunună Zora cu Ben-Kaddur. Berbeciĭ şi boiĭ se frig întregĭ pe focurĭ marĭ aprinse pe câmp, iar în cazane fierbe cuscusul; fluerul şi tamtamul execută muzica lor nesfîrşită; caiĭ joacă după muzică; în toate părţile se trage cu puşca în onoarea mirilor.

Cadiul a rostit vorbele sacramentale, perechia este unită. Fericitul Kaddur tîraşte pe nevasta sa în cort unde se va consuma căsătoria. Dă la o parte vĕlul care acopere pe fată: Zora s'arată luĭ cu toate graţiile şi cu toate seducţiunile frumuseţiĭ în auroră; pudoarea fecioareĭ îĭ roşeşte obrajiĭ; sub fruntea'ĭ albă pe care

SINOADELE DIN GALIŢIA ŞI BUCOVINA

Precum se ştie, în toamna aceasta a fost în Galiţia sinodul greco-unit în Lemberg, şi în Bucovina, sinodul ortodoxilor în Cernăuţi.

Relativ de sinodul greco-unit s'a dat pe faţă interesantele discuţiuni. El a fost convocat din iniţiativa Mitropolitului Silvestru Sembratovici, în ziua de 14 Septembrie şi închis la 6 Octombrie st. n.

Şi acum se constată că noi în loc de cap superior al bisericei, avem un om vîndut Polonilor şi în acelaşi timp şi persoană fără ambiţie. Acest zis archipăstor ş'a adus pe contul sĕŭ de la Roma (deşi e plin de datorii) un delegat al Papei, pe archiepiscopul *in partibus infidelium* **Ciasky,** ca prin concursul acestuia să obţie pentru a complace Iezuiţilor şi Polonilor:

1. Numĕrul sfinţilor din cultul nostru să'l micşoreze;

2. Ca biserica noastră să primească în calendarul sĕŭ şi să'i cinstească între sfinţi pe *Petru Arbuez*, capul Inchisiţiunei din Spania, pe *Torquemada* pe care nici biserica papistăşească nu'l recunoaşte, pe *Ignatius Loyola*, etc. pe toţi în numĕr de 41.

Contra acestui proect a votat întreg sinodul afară de trei membrii.

Numĕrul membrilor sinodului a fost de 171 clerici şi 1 laic.

3. S'a propus introducerea în clerul greco-unit celibatul preoţilor.

Şi acest punct a întîmpinat rezistenţa unanimă a sinodului. Ba ajunsese acolo că s'a trimes de două ori delegaţiuni la Ciasky, delegatul papei, să i se comunice că Greco-uniţii se ţin de acele bulle a papilor prin care li se recunosc şi li se respectă autonomia şi ritualul bisericei greco-unite.

Delegatul papei la început s'a arătat inplacabil, dar când i s'a comunicat că membrii sinodului (preoţimea) voeşte să se adreseze telegrafic M. S. Impĕratului şi comunicêndu-se aceasta şi guvernului, carele era present în Sinod, acesta adresându-se către mitropolitul Sembratovici şi netezêndu-l pe părul capului i-a zis în limba polonă: „Vĕd că aveţi păr frumos, se vede că voiţi ca aceşti preoţi să vi-l smulgă“.

Ce poate fi mai înjositor de cât aceasta?

Aceasta e starea în care a ajuns clerul nostru superior unit. Şi D-zeŭ ştie până unde va mai merge cu concesiuni slugarnice.

Nu tot aşa însă s'a petrecut şi în Bucovina cu sinodul din Cernăuţi. Acolo Mitropolitul care poartă tot numele de Silvestru în fapte însă nu se aseamănă cu al nostru, acela îşi apără biserica şi tradiţiunile ei cu energie, şi nu'şi încovoae spinarea înaintea diferitelor insinuaţiuni, pe când al nostru e gata să facă totul, numai să placă la Roma şi Polonilor.

Iată doi păstori:

Unul năimit, carele dă oile sale pradă lupilor, iar cel alt îşi pune sufletul sĕŭ pentru oile sale.

Galiţia. **Speicov**

HENRI SENA

DREPTATEA TATALUI

D. de Marteillac ocupa în oraşul sĕŭ natal o situaţiune foarte respectabilă. Toată lumea îl arăta ca un model de onoare şi de lealitate şi trebue să spunem că merita reputaţiunea asta. Viaţa lui întreagă fusese un esemplu de virtute. S'arătase totdauna bun cu umiliţii, credincios prietinilor, scrupulos în orice lucru.

Insă bucuria şi mîndria bĕtrînului nu'i venea de la stima publică. Era mîndru şi fericit fiindcă vedea în fiul sĕŭ nobilele aspiraţiuni ale propriei sale tinereţi. Andrei la vîrsta de doăzeci şi cinci de ani da speranţa unei cariere strălucite.

Instruit, studios, rezervat, tînĕrul acesta putea să treacă drept o fiinţă înzestrată cu perfecţii rare.

Vorbea puţin, era discret în relaţiunile sale cu lumea, şi cea mai multă vreme o petrecea cu studiul. Se ducea cu tatăl sĕŭ prin saloane, asista la serbările la cari era poftit; însă totdauna pleca el cel d'intîi de la serbări şi de la petreceri şi se întorcea acasă, se închidea în cabinetul de lucru şi o parte din noapte lampa sta aprinsă.

Nimeni nu venea să'l turbure.

D. de Marteillac, cam îngrijat de aerul de oboseală ce avea figura lui Andrei, îl cam certase cu binişorul, însă Andrei nu voia să'l asculte.

Deşi averea sa era mică, D. de Marteillac era om de casă, îi plăcea să primească prietini la dînsul seara; primea asemenea cucuros invitaţiile priecinilor sĕi. Era pentru dînsul o ocazie ca să ia şi pe Andrei, să'l distragă şi să constate necontenit că fie-care admira pe fiul acesta mult iubit.

In „soarelele“ acestea singura distracţie a bărbaţilor era jocul de cărţi. Se juca chiar pe sume mari, cum e obiceiul burtăverzilor din provincie. Andrei arăta puţin gust pentru cărţi, aşa că lumea îl lăuda şi pentru acest lucru!

Se întîmplă însă ceva care zăpăci pe toată lumea.

O ceată de tâlhari începu în fiecare noapte să atace pe oameni când se întorceaŭ acasă şi să'i prade. In trei luni fură mai mult de cincizeci de atacuri. Dibăcia hoţilor era uimitoare: loveaŭ în umbră, orbeaŭ pe victimele lor, le ameţeaŭ, le jefuiaŭ aşa de repede că nimeni nu putea să vază obrazul hoţilor.

Fiind-că poliţia nu putu să ocrotească pe orăşeni, se hotărîră orăşenii să se apere singuri. Nu mai ieşeaŭ singuri ci tot-d'auna mai mulţi de odată. Cei mai curagioşi însoţeaŭ pe fricoşi până la poarta casei, şi pe urmă se'ntorceaŭ şi ei acasă cu multă băgare de seamă, bine armaţi, şi unii foarte hotărîţi ca să se apere cu energie.

D. de Marteillac era dintre aceştia.

Intr'o seară, după ce însoţise p'un prietin până acasă, se'ntorcea singur, fu oprit în locul cel mai întunecos.

El putu însă să înhaţe de guler pe hoţul care sărise asupră'i şi să'l împingă până sub un felinar care lumina o rĕspântie în apropiere.

Şi acolo, în lumină, bătrînul dete un ţipăt de durere groaznică:

— Andrei!... este Andrei!

Hoţul pe care'l ţinea el de guler era fiul sĕŭ.

I se părea că visează.

— Nu e cu putinţă! murmură el.

Insă Adrei rĕspunse:

— Nu te înşeli, sunt chiar eŭ.

Şi fiind-că D. de Marteillac nu pricepea bine, fiul sĕŭ îi spuse tot.

Tatăl ghici atunci adevĕrul.

De multă vreme Andrei ducea o viaţă dublă: Ziua era omul din saloane pe care 'l cunoştea toată lumea. Noaptea fugea din cabinetul de lucru după ce se'nbrăca tiptil, şi împreună cu hoţii jefuia lumea. El risipise toată averea tatălui sĕŭ. Ne mai avênd bani, se făcuse hoţ ca să câştige banii care'i trebuiaŭ.

D. de Marteillac nu zise nici o vorbă ci întinse un pistol fiului sĕŭ.

— Nu mĕ omor! rĕspunse tênĕrul; omoară-mĕ D-ta, dacă cutezi!

Tatăl cuteză şi după ce căzu Andrei lung la picioarele lui, cu capul spulberat de glonţ, D. de Marteillac se plecă pe cadavru şi'l sărută pe frunte.

Pe urmă luă corpul în braţele'i vînjoase, îl duse acasă, îl îmbrăcă cu hainele cele mai curate şi'l puse singur pe un pat de paradă.

A doua zi lumea află că Andrei fusese asasinat de tâlharii cari spăimântaŭ oraşul.

Sp.

Fapte şi întâmplări

Morţi de foame

Corabia cu pânze *Ellen* şi-a pierdut drumul şi a rătăcit pe mare timp de douĕ-spre-zece zile. Din trei-spre-zece mateloţi ce eraŭ în ea, doui-spre-zece aŭ murit de foame; unul singur a fost scăpat de un vapor engles.

Dramele beţiei

Nicolae Berner, din strada Bellot Nr. 15 din Paris, se întoarse acasă, noaptea têrziŭ şi beat mort.

Legă un ştreang de un piron bătut în părete d'asupra patului, făcu un ochiŭ şi-l puse pe după gât şi se spânzură.

In ultimele convulsiuni nenorocitul isbi scaunul pe care pusese lampa, şi în câte-va momente fu înconjurat de flacări.

Vecinii alergară şi stinseră focul. Dar spânzuratului deja 'i arsese piciorul stâng.

BIBLIOGRAFIE

Octogenarul locot.-colonel D. Pappasoglu, a depus o neobosită muncă în vara aceasta pentru a colecţiona îndicii şi tradiţiuni pentru istoria oraşului Bucureşti, şi pe care a şi dat-o la tipar.

Această istorie a cărei lipsă este astă-zi simţită atât de locuitorii români, cât şi de streinii ce necontenit ne vizitează şi ne întreabă de origina acestui oraş al ospitalităţii tuturor streinilor.

Mulţumim veteranului ostaş că nu a încetat de a munci după retragerea lui din front, pentru subiecte atingătoare de ştiinţă cu acelaş zel precum a muncit în linie pentru apărarea ţării, 'i mulţumim pentru salutara idee ce a avut şi pentru osteneala ce 'şi-a dat, a găsi indicie şi tradiţiuni atingătoare numai de frumosul şi istoricul nostru oraş. Dar tot ce ne a plăcut mai mult este descrierile adevĕrate ce se vĕd în epistola sa adresată onor. D. Em. Pache Protopopescu, primarul Capitalei, căruia i a dedicat opera sa pe care mai la vale o publicăm în întregul ei.

Descrierea istoriei Capitalei începe de la anul 1330 până la 1850. Fie ca de la această dată să continue alţi scriitori cu descrierea evenimentelor petrecute în acest oraş.

Dorim dar, ca noi cu toţi, locuitori ai acestui oraş, să ne silim a încuragia pe acest octogenar scriitor, care merită toată lauda locuitorilor. Istoria va începe a eşi în fasçicule periodice.

O SCRISOARE

D. locot.-colonel Pappazoglu, care a lucrat o *Istorie a Bucureştilor*, trimite D-lui Em. Pake Protopopescu următoarea scrisoare:

Domnul meŭ,

Istoria capitalei regatului român care datează de 400 de ani şi a cărui părinte sunteţi astă-zi D-voastră, a fost până acum necunoscută de nimenea, căci nici un Român nu şi-a dat osteneala a aduna indicii vechi şi tradiţiuni bătrîne spre a o putea descri.

Sub-semnatul, care mĕ aflu astă-zi în etate de peste 80 de ani şi care sunt născut din părinţi Români, în mijlocul Bucureştilor în hanul Zlătarilor, şi crescut în acel loc până în etatea mea de 50 de ani, localitate în care am putut vedea cu înlesnire şi de aproape toate evenimentele ce s'aŭ petrecut în acest oraş, nu am putut sta nepăsător de a nu le arăta concetăţenilor mei şi ast-fel putui compune istoria capitalei Bucureşti, care ne lipsea până acum şi care se compune din adunare posibilă a diferitelor tradiţiuni şi a letopiseţelor istorice scrise de diferiţi bĕtrîni pentru acest oraş bine păzit de Dumnezeŭ şi apărat cu pepturile strămoşilor noştri.

Viŭ, deci astă-zi cu tot respectul a vĕ dedica opera mea, căci din câţi primari am cunoscut în cursul vieţei mele, nimeni altul afară de D-voastră nu s'a ocupat cu atâta dragoste, silinţă, înţelepciune şi dezinteresare pentru îmbunătăţirea şi înfrumuseţarea lui.

V'am ales cu toţi confraţii mei în unanimitate, fără alte consideraţii de cât acea a numelui D-voastră cel de mare onoare şi de aceia am putut zice astă-zi operei mele: *du'te dragă cărticică roagă pe părintele oraşului nostru să te citească şi să vază Capitala cum a fost, cum a găsit-o şi cum progresează astă-zi sub înţeleapta sa administraţie, iar pentru mine roagă-l, a mĕ privi în tot d'a-una de admirator al bunelor sale fapte.*

Bine-voiţi, vĕ rog, a primi şi cu această ocaziune încredinţarea înaltei stime ce vĕ păstrez.

Locot.-Colonel **D. Pappasoglu.**

Ultima Oară

Curtea cu juraţi a achitat aseară pe D-nii Victor Lecca' H. Ghergheły şi Diaconescu, acuzaţi de încercare de asasinat contra deputatului C. Popovici.

La citirea verdictului Popovici a fugit din sala curţei cu juraţi.

o împodobeşte un tatuaj de roze, ochii sĕi mari negri strĕlucesc cu un foc ciudat, care dă fiori şi inspiră dorinţa; părul'i negru îi atârnă pe spate despletit; pleopele 'i sunt vopsite cu koheul; Zora a mestecat în gură foaia de suak care parfumează rĕsuflarea, face dinţii albi şi buzele rumene. Zora s'a lăsat să fie gătită cum aŭ voit părinţii.

Kadur se 'nsoară cu a patra lui nevastă, prin urmare el nu mai este un copil, un novice, însă frumuseţea Zorei l'a făcut să tresară până în măduva oaselor. Kaddur strânge în braţe pe huria delicioasă; ar voi s'o respire, s'o soarbă, s'o mănânce sărutând'o. Insă Kaddur strînge în braţe numai o statue rece. Zora îngălbeneşte cumplit; deodată aruncă soţului sĕŭ o privire plină de indignare şi de groază, caută să scape din braţele lui; se zbate, strigă, chiamă ajutor.

Kaddur se dă 'napoi, îngheţat de privirea nevestei sale; dorinţa îl împinge ş'apoi, el nu poate să cedeze, el care este stăpânul; va şti el să ia cu sila prada asta care e a lui şi care i se împotriveşte. Apucă în mâna lui largă amândouĕ braţele micuţe ale Zorei şi'i troşneşte oasele.

Kaddur o să triumfe... Insă a auzit un sgomot uşor, cineva păşeşte înapoia lui. Furios, întoarce capul.

Cine este îndrăzneţul muritor care cutează să'l tulbure în ceasul acesta?

In cort, la patru paşi de dînsul stă un bărbat, mărunt, tînĕr, fără barbă; însă în ochii lui se citeşte o hotărîre neîndurată, ţine cu amândouĕ mâinile o puşcă; o pune la umĕr şi lasă ţeava în jos, îndreptând'o spre miri.

Soţul se lasă repede jos, glonţul porneşte, flacăra pulberei arde pe Kaddur în obraz, Zora cade scăldată în sânge, dând un ţipăt; ucigaşul iese.

Ben-Kaddur n'a fost atins, se repede afară din cort; calul pe care 'l lăsase legat la uşe, nu mai este acolo; îl zăreşte cum fuge în galop călărit de ucigaş... de Ahmed.

Da, Ahmed! pe care vi l'am arătat aşa de interesant prin nenorocirea lui; Ahmed omorîse pe Zora lui, pe care o iubea mai mult de cât ori-ce în lume, mai mult de cât chiar pe sine, şi care'l iubea, şi ea tot aşa; şi după ce o asasinase fugea ca un laş, după ce furase şi calul şi armele rivalului sĕŭ!...

Dar să ne fie milă de dînsul! cine ar putea spune suferinţele acestui nenorocit cu crierul exaltat când şi-a vĕzut iubita în braţele altuia? Ce a voit el să facă? Omorît'a pe Zora crezênd că omoară pe Kaddur? Voit'a el să se unească cu dînsa printr'o îndoită sinucidere?

Pocnetul puştei, amestecat cu celelalte sgomote ale fantasiei, nu fu băgat de seamă de Arabi.

* * *

Zora nu murise, numai leşinase; glonţul îi intrase pe lângă sînul drept şi'i ieşise prin spate. Ben-Kaddur o duse la spitalul militar, gândindu se că va fi mai bine îngrijită acolo de cât la arabi. Doctorul spuse că rana este de moarte, dar că biata copilă va suferi multe zile.

Când îşi veni în simţiri, cele d'intâi vorbe ce zise Zora fură: „Unde este Ahmed?“ — „A fugit! rĕspunse cine-va „însă o să fie găsit şi o să fie împuşcat!“ — „Ce fel, împuşcat? Eŭ nu vreaŭ, eŭ sunt amanta lui, eŭ am voit, el n'a omorît pe nimeni, el nu mi-a făcut rĕŭ: nu l'a făcut cu scop!“

Şi biata rănită se zvîrcolea în pat, voia să fugă, s'alerge să apere pe fratele sĕŭ.

Doctorul o auzi ţipând; era om inteligent şi avea inimă bună, el pricepu iute pe faţă.

— Fii liniştită, dragă Zora, zise el; n'are să pue nimeni mâna pe Ahmed, şi dacă'l vor prinde nu'i vor face nici un rĕŭ, îţi garantez eŭ.

Zora, care vedea cât respect i se da doctorului în spital, crezu că el este un personaj puternic şi se linişti.

— O! cât eşti de bun! zise fata voind să'i sărute haina; tu să'l ocroteşti, şi după ce mĕ vei vindeca am să pot iar să'l vĕd, eŭ nu sunt nevasta lui Kaddur. Poate că tu o să mĕ laşi să mĕ duc cu Ahmed, nu'i aşa, Francezule?

— Gândeşte-te să te vindeci întâi, drăguţa mea, şi pe urmă vom regula toate.

Infirmierii, învĕţaţi de doctor, vorbiră tot ast-fel Zorei, şi biata copilă, care în fie-care zi făcea un pas spre mormînt, vorbea numai de amor şi de viitor.

* * *

Intr'o zi,—Zora era atunci în spital de douĕ luni—simţind că 'i vine ceasul din urmă, chemă pe doctor şi 'i zise:

— Domnule, îmi pare rĕŭ că nu te-am cunoscut mai de mult, fiind-că azi n'aş muri.

Eŭ nu ceream oamenilor nimic; de ce nu m'aŭ lăsat ei în pace! aş fi fost prea fericită cu Ahmed al meŭ, nu ne-ar fi trebuit lucru mare ca să putem trăi! şi dacă aş fi murit de foame, cel puţin aş fi murit lângă dênsul; m'ar fi ţinut în braţe, ca pe când eram mică, şi s'ar fi uitat la mine cu ochii lui aşa de buni şi aşa de dulci..

Când aş fi plecat din lumea asta şi când ar fi murit şi el, poate că ne-am fi întâlnit; eŭ nu sunt femeea lui Kaddur... Dacă vor prinde pe Ahmed, jură'mi, doctore, că nu'i vor face nici un rĕŭ.

— O să fac tot ce voiŭ putea, zise doctorul.

— Ci jură odată, Sidi, jură pe profet că ai să'l scapi, ştiŭ că ai inimă bună şi vorba sigură; voiŭ aştepta în linişte moartea.

Doctorul nu putea să jure că va face un lucru pe care ştia că nu 'l poate face; mumura făgăduelĭ fără şir.

— Ah! tu nu juri, Sidi! Poate că 'ţi cer prea mult, poate că nu eşti destul de puternic.

Bunule Dumnezeŭ? oamenii aŭ să pue mâna pe Ahmed al meŭ şi aŭ să'l omoare!

Dar eŭ o să fiŭ moartă când îl vor omorî pe dênsul.

Alah este tot aşa de bun ca şi doctorul francez şi este mai puternic de cât dânsul; ne va reuni pe amîndoi...

Zora muri peste noapte.

Câţi-va oameni din tribul sĕŭ o duseră pe un pat psalmodiind un cântec monoton şi cadenţat; ziua era pe sfârşite, ceremonia fu scurtă.

Mormîntul fusese săpat mai dinainte, îngust şi puţin adînc, biata moartă, învelită într'un linţoliŭ alb, fu culcată binişor în fund, cu faţa întoarsă spre Orient; douĕ pietre şi o mână de alfe 'i fură puse pe cap şi fu acoperită cu plante aromatice; pe urmă mormîntul fu închis cu o boltă de lespezi de piatră şi de pămînt subţire.

* * *

Câtă-va vreme se vĕzu pe mormêntul Zorei străchinuţe de lemn pline cu apă limpede saŭ cu hurmale proaspete, lumînărele de ceară verde, bucăţi de stofă albă: eraŭ darurile pioase depuse de bĕtrîna arăpoaică care crescuse pe Zora...

Intr'o zi lucrurile acestea nu se mai vĕzură pe mormînt: sigur că murise şi arăpoaica.

Calul lui Ben-Kaddur fu găsit aproape de mare, în partea despre Rachgun. Nici odată nu s'a ştiut ce s'a făcut Ahmed.

Din vîrful stîncilor cari înconjur Mediterana în locul acela, un om s'ar putea prăvăli în moarte fără să lase nici o urmă de sinuciderea sa.

Poate că bietul păzitor de capre a luat drumul acesta ca să se ducă după iubita sa.

Sp.

LA „CRUCEA ALBA"
72, CALEA VICTORIEĬ, 72
(VIS-A-VIS DE PASAGIU)

ANTISEPSIE **DEPOU CHIRURGIC SPECIAL** PRECISIUNE

AL FARMACISTULUI H. HUSSAR
Firma: HUSSAR & SCHAEFFER

En gros — En detail

INSTRUMENTE | CAUCIUCURĬ | PANSAMENTE

BANDAGE

OPTICA | FISICA

Inhalatiuni, Vate, Tifoane, IRRIGATOARE, Preservative şi toate obiectele, instrumentele şi aparatele pendinte de această ramură.

Se primesc comande speciale de instrumente şi furnituri, En gros pentru Spitale.

COMANDE DIN PROVINCIE PENTRU D-nii MEDICI, FARMACIŞTI, DROGUIŞTI ŞI MOAŞE SE EFECTUEAZA URGENT ŞI EXACT.

Medicament necesar şi sigur pentru bóle de stomac şi consecinţele lor!

Conservarea sănătăţeĭ se basează în principiŭ numaĭ pe întreţinerea uneĭ digestiunĭ bune, căcĭ aceasta este condiţia fundamentală a sănătăţeĭ şi a buneĭ stărĭ corporale şi spirituale. Cel maĭ bun medicament de casă pentru regularea mistuireĭ, spre a obţine un sînge sănătos şi a depărta părţile stricate ale sîngeluĭ, este renumitul:

BALSAM de VIAŢA al D-ruluĭ ROSA



Acest balsam preparat numaĭ din plante cu principiĭ active excelente asupra stomaculuĭ este probat ca neîntrecut la toate boalele care resultă din indigestiune, adecă la lipsa de apetit, răgăeală cu acrime, fluctuosităţĭ, vărsăturĭ, durerĭ şi cărceĭ de stomac, la încărcarea stomaculuĭ, hemoroizĭ, la hipocondrie, melancolie etc, şi a devenit in urma miilor de însănătoşirĭ un medicament indispensabil pentru casă.

Flaconul mic 1 L. 50 b., flaconul mare 3 Leĭ.

DEPOUL GENERAL PENTRU TOATĂ ROMÂNIA
Victor Thüringer, farmacia la „Ochiul luĭ D-zeŭ"
Calea Victorieĭ, Nr. 126, Bucureştĭ
SE GASEŞTE ASEMENEA IN TOATE FARMACIILE.

NB. Balsamul D-ruluĭ Rosa aprobat de onor. Direcţiune al serviciuluĭ sanitar superior, şi înmatriculat cu marca alăturată în contra imitaţiuneĭ, se trimite la cererĭ francate însoţite de mandat poştal în orĭ-ce localitate din ţară. — Tot aicĭ, se află:

ALIFIE UNIVERSALĂ DE PRAGA



Intrebuinţarea cu strălucit succes în contra inflamaţiunilor, rĕnilor şi umflăturilor, spre exemplu la împietrirea mamelor (ţiţelor) la înţercarea copiilor (prin oprirea lapteluĭ), la abcesse, umflăturĭ sanguilare, la cancer, beşicuţe puruiose, la umflătura unghiilor (numit sugiu), la umflăturile reumatice, scrântelĭ, la mâinĭ crăpate. — Dosa Ln. 1. —

DEPOUL DE FABRICAŢIUNE: **B. FRAGNER**
Farmacia „la Vulturu Negru" la Praga 203 — III.



Case de Banĭ

DE LA
Fabrica G. & H. BAUCHE
DIN REIMS (FRANCIA)
Furnisoriĭ Ministerelor de Finance, de Resbel, de Marină şi companiilor Căilor ferate din Francia.
Diplome de onoare, 20 medaliĭ de aur şi de argint.
Singura medalie de aur, cea maĭ mare recompensă, la Exposiţiunea din Paris 1891.

CASE DE BANĬ construite din Fer şi Oţel sistem brevetat, oferind absolut siguranţă în contra spargereĭ şi foculuĭ.

— Preţurĭ avantagioase —

Representanţĭ pentru România şi Deposit la
VICTOR KUBESCH, *Bucureştĭ, Strada Academieĭ, 1.*



MAX FISCHER
GALATI, Strada Mare, 29.
cel maĭ mare şi renumit deposit în România de
PIANURI
în tot-d'auna 20 până la 30 instrumente numaĭ din renumitele fabricĭ ca
Steiler, Blüthner, Bösendörfer, etc.
Calitatea şi sunetul frumos se garantează. Pianine cumpĕrate prin corespondenţă se primesc înapoĭ după opt zile dacă nu vor place cumpĕrătoruluĭ. Peste 500 de piane şi pianine vîndute pînă acum în ţară.
— Plata şi în rate luuare —



Pomĭ Roditorĭ
altoiţĭ
de diferite zpeciĭ
din cele maĭ renumite calităţĭ şi de diferite etăţĭ
Se află de vanzare
LA GRADINA
numită
BRĂSL'EA
George Joanid
Strada Polonă, 126, sub Icoană

D-niĭ amatorĭ din Capitală şi din districte, care vor dori a avea catalogul, sunt rugaţĭ a se adresa prin epistole la zisa grădină şi îndată li se va trimite.

Iscăliturile rugăm a fi cât se poate de descifrabile.

Preţurile prevĕdute în catalog le-am redus la jumĕtate,

Timpul plantatuluĭ pomilor pentru toamnă fiind sosit, d-niĭ amatorĭ sunt rugaţĭ a grăbi trimiterea comandelor d-lor, de oare-ce cu cât pomiĭ se vor planta maĭ de timpuriŭ cu atât este maĭ bine.

UN STUDENT caută meditaţiĭ în schimbul menajuluĭ. A se adresa strada Carol I No. 55.

INSTALAREA
— DE —
TELEGRAF, GAZ şi APA
FILTRU „PASTEUR"
TELEFOANE, PARATONERE
SALON DE EXPOZITIE.—EXPORT
Teirich & Leopolder
Bucureştĭ, Strada Berzeĭ, Nr. 9.

CAPILOFILUL

Părul este una din podoabele de căpetenie ale omuluĭ şi în special ale femeieĭ; mulţĭ, foarte mulţĭ sufer moraliceşte de degenerarea acesteĭ podoabe.

In urma unor experienţe îndelungate cu acest preparat, am reuşit a împedica căderea luĭ în scurt timp, provoçând şi creşterea, aşa dar **„Capilofilul"** este adevĕratul prietin al acesteĭ podoabe; numire cu drept câştigată, în urma rezultatelor neasemănate ce a dat în Bucureştĭ la persoane cunoscute de toţĭ, cât şi în multe alte părţĭ din ţară.

„Capilofilul" este ultima isbândă pe tărâmul higieneĭ, Cosmetic el redă viaţă şi putere rădăcineĭ păruluĭ, îĭ procură crescerea şi împedică căderea, însuşeşte decĭ calităţĭ ce până acum n'aŭ fost de cât, dorinţe nerealisabile.

Intrebuinţat în toate zilele ca articol (obiect) de toiletă, el va resplăti cu prisos prin efectele ce produce puţina osteneală ce cine-va îĭ dă în aplicarea luĭ.

„Capilofilul" nu conţine ca cele maĭ multe articole de asemenea natură, **nimic vătămător,** după cum dovedeşte certificatul dat de D. **Dr. Bernard,** şeful laboratoruluĭ analitic central.

Feriţi-vĕ de contrafacerĭ care se vor urmări conform legeĭ, şi observaţĭ ca fie-care flacon se poarte marca înregistrată şi semnătura mea.

După cerere sunt gata a face deposite în provinciĭ şi străinătate, încredinţând vênzarea numaĭ la persoane de încredere,

— Preţul unuĭ Flacon 2 Leĭ 50 Banĭ —

P. M. MARCOVICI, Farmacist
Bucureştĭ.— 253, Calea Moşilor, 253.— Bucureştĭ.

Deposit se află la D. Marin Ionescu friser, Strada Academieĭ şi la D G. Mellic, Calea Victorieĭ, Nr. 34.

Cine vrea să aibă HAINE fine şi bine croite, cu preţurĭ moderate să se adreseze cu deplină încredere atelieruluĭ de haine bărbăteşcĭ

CAROL LENGYEL
No. 51, CALEA VICTORIEI, No. 51
(Casa Török)
Unde aŭ sosit de curând stofele cele maĭ nouĭ şi fine din Anglia şi Franţa.

CURELE de Transmisiune
Prima calitate englezească
FURTUNI de CAUCIUC
toate articole pentru maşine: Asbest. Manometri
STICLE pentru nivel, robinete şi Ventile de abur,
Bumbac pentru şters.
POMPE PENTRU VIN
cu preţurĭ foarte reduse la Depositul fabriceĭ
Otto Harnisch 41, Strada Academieĭ, 41 vis-à-vis de Ministeriul de Interne
Preţurĭ reduse — Preţurĭ fixe

MAGASIN DE CEAI DIN MOSCOVA
S'a mutat din Strada Vămeĭ în Calea Victorieĭ No. 47
Sub Hotel Oteteleşianu

M. G. Godzelinsky — K. C. Popoff



A sosit un mare transport de **samovare** din Tula fabrică **Botaşoff.**

Cu stimă, **F. I. Godzelinsky.**

La Tipografia „Adevĕrul", Th. Basilescu, se află de vânzare hârtie maculatură cu chilogramul.

N. MISCHONZNIKY
BUCUREŞTI
Strada Lipscani, 31, (piaţa Sf. Gheorghe)
CEL MAI MARE
DEPOSIT DE PIANURI



din fabrica **Blüthner** şi altor fabricĭ renumite din **Berlin, Stuttgart, Paris,** etc.

Mare deposit de orĭce **note şi instrumente musicale.** Musicĭ de masă cu manivel şi carĭ cântă singure cu note schimbătoare.

Preţurĭ moderate

TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU
BUCUREŞTI
111, BULEVARDUL ELISABETA, 111

SPECIALITATE IN LUCRĂRI COMERCIALE
REGISTRE, ADRESE, COMPTURĬ, CIRCULĂRĬ, etc.

ZIARE, REVISTE, AFIŞE, PUBLICAŢIUNI, BROŞURI, INVITAŢIUNI, CĂRŢI DE VIZITĂ
ŞI TOT FELUL DE IMPRIMATE ATINGĂTOARE DE ACEASTA ARTA
SE EFECTUEAZA PROMPT ŞI CU PREŢURI FOARTE MODERATE

PENTRU VELOCIPEDIŞTI

Ne-a sosit o mulţime de noutăţĭ şi accesoriĭ trebuincioase.
Cereţĭ prospect la
COMPANIA AMERICANĂ
în Băile Eforieĭ, Bucureştĭ.

DEBILITATEA, ANEMIA
BÓLELE COPILĂRIEĬ
sunt combătute cu isbândă prin
FUCOGLYCINA GRESSY
Acest Sirop, plăcut la gust, are aceleaşĭ proprietăţĭ ca *Uleiul de Ficat de Morun*
LE PERDRIEL & Cie, Paris.

PRIMUL ATELIER FOTO-LITO-ZINCOGRFIC
I. MARWAN & A. BEER
Bucureştĭ.— Strada Fontâneĭ, 22.

Efectuéză plăcĭ de zincografie adâncĭ, dupe desemnurĭ de mână. Ilustraţiunĭ fotografice, planurĭ de architectură, desemnurĭ istorice precum şi tot-felul de desemnurĭ de reprodus pe piatră. Asemenea execută orĭ-ce comande de fotografie şi la domiciliul clienţilor. Pentru comande din provincie a se adresa prin postă.